

sidste Behandling vedtoges i to forskellige Skikkelser i de to Ting. Det blev særlig udtalt i det andet Ting af Ordføreren, det 10de kongevalgte Medlem: „Men hvad det gjaldt at vise fra Folketingets Side, var Imødekommen over for Landstingets Ønsker paa forskellige Omraader, men Imødekommen har jeg ikke set Spor af paa noget Trin af Folketingets Forhandlinger“. Der var altsaa langt fra Enighed heller med Hensyn til de to direkte Skattelove, naar man tager dem særskilt. Da saa dette Ting ved en Dagsorden forkastede Forslaget om en Forhøjelse af Brændevinsbrændingsafgiften, maatte dermed Reformen betragtes som strandet, som det bestemt udtaltes baade fra den forslagsstillende Regerings Side og fra Landstingets Side.

Efter at man altsaa efter 4 Samlingers Forhandling var kommen til dette Resultat, maatte den ny tiltrædende Regering ganske naturligt gaa ud fra, at den Vej, man hidtil havde betraadt for at naa til en Skattereform, ikke var farbar, og at det næppe vilde føre til et virkeligt Resultat, om man blev ved uforandret at gaa frem ad den samme Vej. Det var derfor naturligt Regeringens Pligt at overveje, om der ikke kunde findes et noget andet Grundlag, som fjernede i alt Fald en Del af de Vanskeligheder, der hidtil havde vist sig for en Forstaaelse mellem Tingene, og den ærede Ordfører anerkendte jo ogsaa forleden Dag, at der havde været god Grund for Regeringen til i Sommerens Løb at beskæftige sig med denne Opgave og søge at udarbejde et selvstændigt Forslag til en Skattereform. Nu mener imidlertid den ærede Ordfører, at Stillingen er en anden, efter at det har vist sig, at der er opnaaet Enighed i Kommissionen mellem, som han sagde, alle de borgerlige Partiers Repræsentanter. Ja, hertil maa jeg dog straks bemærke, at der ganske vist er opnaaet Enighed mellem de 14 Medlemmer af Kommissionen, og at der ogsaa blandt disse findes to Højremedlemmer, men at det jo da ogsaa er notorisk, hvad de to paagældende Medlemmer heller aldrig have lagt Skjul paa, at de ikke have handlet efter forudgaaende Forhandling og Forstaaelse med Højrepartiet, som det er repræsenteret i det andet Ting. Den Omstændighed, at de have kunnet tiltræde de Forslag, som have været forhandlede i Kommissionen, kan derfor næppe, i dette Øjeblik i alt Fald, betragtes som en Garanti for, at disse Forslag ogsaa ville blive godkendte af det andet

Ting. Det er klart, at saa længe det andet Ting ikke selv har haft disse Forslag til Behandling, kan man kun bygge paa en Formodning om dets Standpunkt, en Formodning, som ganske naturligt maa bygges paa den Holdning, som Tinget har indtaget hidtil og særlig har indtaget i den sidste Samling, og de Anskuelser, som det da har forfægtet til det sidste. Jeg ser i alt Fald ikke, at der siden da er passeret noget, som kunde give Anledning til nu at tro, at Tinget skulde staa paa et andet Standpunkt. Jeg skal selvfølgelig erkende Muligheden af, at dette kan være Tilfældet. Men jeg ser ikke, at der er fremkommet noget, som bestemt tyder i den Retning.

Naar man saa spørger, om da Kommissionen har gjort Vejen mere farbar, har fjernet Vanskelighederne for en Overskomst, saa at der var god og rimelig Udsigt til, at disse Forslag ogsaa vilde finde Tilslutning i det andet Ting og blive vedtagne der, kan jeg kun i dette Øjeblik bygge paa følgende Data. Den Vanskelighed, som laa i Hensynet til de indirekte Skattelove, er ikke bleven fjernet. Det er ganske vist, at Kommissionen ikke har optaget dem, men deraf følger jo ingenlunde, at de ere opgivne, tværtimod udtalte jo den sidste ærede Taler (Dalsgaard) nu til Slutning netop Forventningen om, at saa snart disse Love vare gennemførte, vilde man tage fat paa de indirekte Skattelove, eller rettere den indirekte Skattelov: Toldloven, og det er ogsaa blevet udtalt i Kommissionens Beretning, Side 156, af det Mindretal, som den ærede Taler repræsenterer. Der henvises til, at man har ment at kunne gaa ud fra, at „skønt Toldspørgsmaalet ikke har været fremme til nogen virkelig Drøftelse i Kommissionen, vil — efter de sammesteds fremsatte Udtalelser om Toldspørgsmaalet — Arbejdet paa Toldreformens snarligst mulige Gennemførelse fra alle Sider blive fortsat, uanset om der i den Retning fremkommer Forslag fra Kommissionens Side eller ikke“. Den Bekymring, som man i det andet Ting havde for, at der, efter at man ved de to direkte Skattelove havde lagt ret betydelige Byrder — hvad jeg senere skal komme til — paa Bykommunerne, derefter skulde blive Tale om at gennemføre yderligere en Toldlov, som stillede Byerhvervene vanskeligere og under ugunstigere Forhold end hidtil, er altsaa ikke fjernet. Og hvad angaar den anden Fordring, som opstilledes, at naar man skulde gaa til en Indkomst- og Formueskat, vilde man samtidig